

DESIRE®

Joss Woodová
Dokonalý scénář

JOSS WOODOVÁ

DOKONALÝ SCÉNÁŘ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

hned ve dvou dubnových příbězích zamotá hlavnímu hrdinovi hlavu mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda. Je to zažklitý problém, když z malé cícorky vyrostе dech берoucí kráska. A tak Ryan v povídce Dokonalý scénář i Vaughn v romanci Proti všem pravidlům stojí před dilematem: potlačit vzrůstající touhu a respektovat to, že se jedná o kamarádku mladší sestřičku, nebo se pustit do vztahu, který může být fantastický, ale také může skončit v mnoha ohledech katastrofou...

Vhled do nebezpečné dobrovolnické práce ve válečných konfliktech v Africe přináší pozoruhodná povídka s názvem Kdesi v Africe, kde jen můžeme s úžasem a obdivem sledovat hlavní hrdinku Megan, jak statečně nese trauma z vyčerpání a násilí, jehož je svědkem i obětí...

Věřím, že Vám četba přinese radost a uvolnění.

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

DOKONALÝ SCÉNÁŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Taking the Boss to Bed

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2015 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Dokonalý scénář: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1748-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1749-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1750-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jaci Brookesová Lyonová procházela recepcí v art-deco stylu, kterou se pyšnil hotel Forrester-Grantham na Park Avenue. Došla k výtahům, po jejichž stranách stály sochy kabaretních tanečníků ze třicátých let dvacátého století v životní velikosti a v tanečních pózách. Vedle jedné se zastavila a dotkla se hladkého chladného ramene konečky prstů.

Pak si povzdechla a podívala se na blondýnku s tmavýma očima, která na ni hleděla z lesklého povrchu výtahových dveří. Krátké vlasy s moderním střihem, klasické upnuté koktejlky, dokonalé nalíčení, elegantní podpatky. Sama musela připustit, že vypadá dobře. Sofistikovaně, sebejistě.

Nejdůležitější je, že její maska byla na místě. Vypadala jako lepší a silnější newyorská verze sebe samé, jako osoba, kterou si přála být. Vypadala jako někdo, kdo přesně ví, kam jde, i to, jak se tam dostane. Škoda, pomyslela si Jaci a odhrnula si vlasy z kouřových očí, že ta maska je tak neskutečná jako hologram.

Jaci vystoupila z výtahu, zhluboka se nadechla a kráčela chodbou k impozantním dvojitém dveřím tanečního sálu. Tak do toho, pomyslela si. Jdeš do místnosti, která bude plná žen a mužů ve značkovém oblečení, připomněla si, nasadila na tvář úsměv a napřímila páteř. Nikdo nemusí vědět, že by se raději

procházela nahá po Piccadilly Circus, než aby vstoupila do místností s lidmi, které nezná. Někde tady budou její kolegové z produkčního studia Starfish – předem s nimi prošla program velmi dlouhé ceremonie předávání cen. Její noví přátelé, Wes a Shona, spisovatelé, jí slíbili, že jí budou na její první party dělat společnost. Jakmile je najde, bude v pohodě. A mezitím musí vypadat, jako že se baví a že je šťastná na akci plné pohledných mužů a supersofistikovaných žen. Drahý bože, je to snad Candice Bloomová? Několikanásobná výherkyně ceny za nejlepší ženský herecký výkon? A je nelaskavé pomyslet si, že ve skutečnosti vypadá starší a tlustší?

Jaci si vzala sklenici šampaňského z tácu, s nímž kolem ní přešel číšník, a zvedla sklenici k připitku. Pak se vydala ze středu místnosti ke stěně a neustále těkala očima, aby našla svoje kolegy. Jestli je nenajde, do dvaceti minut odsud vypadne. Strávila celý život tím, že dělala mlčenlivou ozdobu večírků, plesů a večerů svých rodičů a tuto minulost už opakovat nechtěla.

„Ten prsten vypadá jako nádherná ukázka gregoriánské práce.“

Jaci se otočila po hlase, který se ozval vedle ní, a shlédla do kalně hnědých očí muže, který tam stál. Jaci zamrkala při pohledu na jeho smaragdově zelený smoking a pomyslela si, že vypadá jako žabák. Řídké tmavé vlasy měl sčesané z čela a vzadu svázané gumíčkou do mastného ocásku. Pod tenkými rty měl rýhu, která dodávala jeho tváři krutý výraz.

Jaci Brookesová Lyonová, magnet pro podivné týpky, pomyslela si v duchu.

Zvedl jí ruku, aby se podíval na prsten zblízka. Jaci se mu ji snažila vytrhnout, ale svíral ji překvapivě silně. „Ach, jak jsem si myslel. Je to oválný broušený ametyst, leštěný, a jak si představuju, s plochou zadní

stěnou. Ametyst je růžový a trochu... lila? Nádhera. Ty dva diamanty budou hodně staré. Hm... tak z poloviny osmnáctého století, řekl bych.“

Nepotřebovala, aby jí tenhle nepříjemný slizký muž vyprávěl o jejím prstenu. Odtáhla ruku a ovládla se, aby si ji neutřela do svých skořicových koktejlů.

„Kde jste k tomu prstenu přišla?“ zeptal se a ona zachytila záblesk jeho žlutých křivých zubů.

„Je to rodinný majetek,“ odpověděla Jaci. Společenské chování měla v sobě zakódované příliš hluboko, než aby prostě jen odešla.

„Jste z Anglie? Moc se mi líbí váš přízvuk.“

„Ano.“

„Mám sídlo v Cotswoldsu. Nejbližší vesnice se jmenuje Arlingham. Znáte to tam?“

Znala, ale to mu nebude povídat. Tak by se ho nikdy nezbavila. „Ne, je mi líto. Omluvil byste –“

„Mám nádherný přívěsek s nádherným žlutým diamantem, který by na vás vypadal úchvatně. Dokážu si představit, jak ho máte na sobě spolu se zlatými botami na vysokém podpatku.“

Jaci se zachvěla a neomaleně si povzdechla, když viděla, jak si přejel jazykem po spodním rtu. Vážně? Takhle to funguje? Setřásla jeho ruku z levého boku, kam ji lehce položil.

Přála si, aby mu mohla otevřeně říct, aby si dal odchod, ale děti Brookesovy Lyonovy byly vychovány na dietě diplomacie. Dokonale uměly říci komukoli, aby zmizel a už se nevracel, a to takovým způsobem, že si dotyčný okamžitě začal plánovat nejkratší ústupovou cestu. No, Neil a Meredith to uměli. Ona tam většinou jen stála jako tvrdé Y.

Jaci nakrčila nosík. Některé věci se zkrátka nemění.

Ale pokud ji ten pan Bohatý, ale Odporný nedá pokoj, odejde sama, rozhodla se.

„Pokud odejdete, půjdu za vámi.“

Prokrista, teď jí snad ještě čte myšlenky? „Prosím, nedělejte to. Nemám zájem.“

„Ale já jsem vám neřekl, že se chystám financovat velkořím a že mám zámek v Německu a vlastním bývalého výherce Kentucky Derby,“ zapředel a Jaci na okamžik zavřela oči.

A já ti nikdy neřeknu, že jsem strávila dětství na zámku ze sedmnáctého století, který moje rodina vlastní už čtyři sta let. Ani to, že moje matka je třetí sestřenice královny a že já sama jsem vzdáleně spřízněná s většinou královských rodin v Evropě. Nezají-mají mě, takže ani ty s tím svým odporným přístupem u mě nemáš nejmenší šanci.

Ale jeden jistý návrh bych měla... mohl bys použít některé z těch peněz, které máš, na to, aby sis koupil decentní oblek, šampon a nechal si vyčistit zuby.

„Omluvte mě,“ zamumlala Jaci, protáhla se kolem něj a zamířila ke dveřím.

Když došla k výtahům a gratulovala si k úspěšnému úniku, zaslechla nosový hlas, který nařizoval staršímu páru, aby uhnul z cesty. Poznala žabáka. Vzhledla k číslům nade dveřmi výtahu a uvědomila si, že pokud na něj bude čekat, chytí ji tady a pak s ním bude uvězněná v té lesklé stísněné kabině. A určitě by nenechal své ruce a možná ani jazyk – fuj! – na pokoji. To by ale raději olízla kandelábr. Sevřela kabelku pod paží, ohlédla se nalevo a uviděla nouzový východ. Rychle změnila směr. Tudy ji určitě nebude následovat.

Schody, recepcce, taxi, domů, pak sklenka vína a bublinková koupel. Ano, to zní jako samo nebe.

„Moje limuzína čeká přede dveřmi.“

Hlas, který se jí ozval po pravé ruce, ji přinutil skoro nadskočit. Otočila se a přitiskla si ruku na hrudník. Ty kalné oči na ni pobaveně hleděly, jako by si

užíval hon. Jeho povislé vlhké rty se lascivně usmívaly. Bože, byl přímo za ní a ona ho nevycítila. Nemá ty správné instinkty, jak se zdá.

Jaci ustoupila a rozhlédla se po prázdné recepci ní oblasti. Tohle je noční můra... Když vyběhne na schody, bude s ním sama ve výtahu, to bude totéž. Její jediná možnost byl návrat do tanečního sálu, kde jsou aspoň lidé. Na druhé straně chodby se ozvalo měkké zazvonění výtahu, jeho dveře se otevřely a Jaci se dívala, jak z nich vyšel vysoký muž ve smokingu, ruce v kapsách. Kráčel směrem k sálu. Měl široká ramena, úzké boky i pás, štíhlé nohy. Tmavé vlasy měl trochu rozčuchané, ale jen tak, že vypadaly stylově. Měl světlé oči pod tmavým obočím a na tvářích asi tak tří denní porost. Ten profil, tu tvář přece zná. Ryan?

Jaci natáhla krk a podívala se lépe.

Bože, byla to dospělá verze – a mnohem přitažlivější – mladého muže, kterého znala před dlouhou dobou. Byl tvrdý, drsný, sexy a mocný, muž v každém smyslu toho slova. Jaci cítila, že se jí stáhl žaludek i hrdlo. Na pokožce jí začaly přeskakovat elektrické jiskřičky.

Zaskočila ji ta okamžitá touha, chtíč a přitažlivost. A on si jí ještě ani nevšiml.

A ona by zrovna teď hodně potřebovala, aby si jí všiml. Zavolala na něj jménem, on se prudce zastavil a rozhlédl se.

„Limuzína je venku a čeká!“

Jaci se podívala na žabáka, proti její vůli na ni udělala dojem jeho vytrvalost. On to prostě nevzdá, dokud ji nebude mít v autě, pak ve svém bytě a nejlépe bez šatů. Raději by si nechala bez umrtvení trhat osmičku než tohle. Když viděla Ryana, jak tam s nakloněnou hlavou stojí, napadlo ji, že s ním by tolik okolků nenadělala.

Doufala, že Ryan proti jejímu postupu nebude nic namítat.

„Ryane! Drahoušku!“

Jaci ustoupila a šla k němu tak rychle, jak to jen po mramorové podlaze bylo možné. Když k Ryanovi došla, vztáhla ruce a objala ho kolem krku. Viděla, že se zatvářil překvapeně, ale vzal ji oběma rukama za boky. Než mohl promluvit, přitiskla mu na ústa rty a modlila se, aby ji neodstrčil.

Jeho rty pod jejími byly teplé a pevné a ona cítila, že jí zaryl prsty do boků. Dotkla se prsty jeho šíje, hned nad límcem košile a cítila, jak se celý napnul.

Pak trochu zaklonil hlavu a ty jeho hypnotické oči se na ni podívaly s výrazem, který nedokázala definovat. Předpokládala, že ji od sebe odstrčí, že se jí zeptá, co to, ksakru, dělá, ale místo toho si ji přitiskl blíž a znovu ji začal líbat. Jeho jazyk zkusmo přejel po štěrbince jejích rtů a ona je hned rozevřela, aby ji mohl ochutnat, aby ji mohl poznat. Silnou paží si ji tiskl k sobě a ona pod bříškem ucítila jeho erekci.

Jejich polibek trval vteřiny, možná minuty nebo roky. Jaci netušila. Když se od ní Ryan konečně odtrhl, nebyla schopna pohybu. Opřela si čelo o jeho hrudník a snažila se dát dohromady. Měla pocit, jako by vystoupila z reality, z času, pryč z té přepřákané recepce a dostala se někam... jínám. Něco takového se jí ještě nikdy nestalo. Nikdy nebyla tak unešená vášní, aby měla mimotělní zážitek. A že se jí to stalo s někým, kdo pro ni byl jen o něco víc než naprosto cizí člověk, jí otrásl.

„Leroyi, moc rád tě vidím,“ řekl Ryan kdesi nad její hlavou. Podle jeho hlasu soudila, že byl zvyklý na to, že ho cizí ženy v luxusních hotelech jen tak líbají. Hm.

„Doufal jsem, že tady budeš. Zrovna jsem tě hledal,“ pokračoval Ryan hladce.

„Ryane,“ pozdravil ho Leroy.

Věděla, že se nemůže opírat o Ryana věčně, což bylo smutné, protože jí připadalo, jako by k němu patřila, a tak zvedla hlavu a snažila se vymanit z jeho sevření. Byla překvapená, když ji držel stále po svém boku.

„Vidím, že ses seznámil s mojí dívkou.“

Jaci sebou trhla a s přimhouřenýma očima mu pohlédla do tváře.

S jeho? A dívkou?

Otevřela ústa v šoku. Tak on si nepamatuje její jméno! Nemá ponětí, kdo vlastně je!

Pan Žabák si vytáhl z kapsy saka kapesník a přetřel si ústa. Pak se na Jaci zamračil. „Vy dva k sobě patříte?“

Jaci by nejraději měla neviditelný plášť. Otevřela ústa, protože jim chtěla říct, aby o ní laskavě přestali mluvit, jako by tam nebyla, ale Ryan ji štípl, a tak zase pusu zavřela. Hlavně překvapením. „Je to moje přítelkyně. Jak víš, byl jsem mimo město a pár týdnů jsme se neviděli.“

Týdnů, roků... kdo by to počítal?

Leroy nevypadal přesvědčeně. „Myslel jsem, že odcházela.“

„Domluvili jsme se, že se potkáme v recepci,“ poznamenal klidně Ryan. Pak ji lehce políbil do vlasů a Jaci se zachvěla. „Asi jsi nedostala můj vzkaz, že jsem na cestě nahoru, že, miláčku?“

Miláčku? Jo, rozhodně neví, koho drží kolem pasu. Ale lhal s takovou bravurou, že by přesvědčil i ji.

„Tak pojďme zpátky,“ mávl Ryan k plesovému sálu.

Leroy potřásl hlavou. „Já už půjdu.“

Díkybohu a všem jeho andělům i archandělům za toto malé požehnání. Ryan, který ji stále držel pevně u sebe, podal Leroyovi ruku. „Rád jsem tě viděl,

Leroyi. Těším se, že brzy dořešíme naši domluvu. Kdy se můžeme sejít?“

Leroy vztaženou Ryanovu ruku ignoroval a místo toho si znovu Jaci změřil od hlavy až k patě. „Hm, nevím, jestli si ten projekt nerozmyslím.“

Projekt? Jaký projekt? Co za spolupráci má Ryan s Leroyem. Vlastně vůbec netušila, co Ryan a ten malý šašek vlastně dělají. Jaci se na svého nového přítele nejistě zahleděla. Vypadal nepohnutě, ale cítila, že mu pod klidnou fasádou začíná docházet trpělivost.

„To mě překvapuje. Myslel jsem, že je všechno hotovo,“ poznamenal Ryan skoro znuděně.

Leroy se nepřijemně usmál. „Nejsem si jistý, že jsem připravený dát do rukou tolik peněz muži, kterého moc neznám. Dokonce jsem ani netušil, že máš přítelkyni.“

„Nenapadlo mě, že naše spolupráce vyžaduje takovou míru familiárnosti,“ odpověděl Ryan.

„Žádáš mě, abych investoval velké množství peněz. Chci si být jen jistý, že víš, co děláš.“

„Domníval jsem se, že moje reference tě ujistí o tom, že ano.“

Jaci se podívala z jedné tvrdohlavé tváře do druhé.

„Jde o to, že... Já mám to, co ty chceš. Takže navrhuju, abys v okamžiku, kdy řeknu skoč, řekl: jak vysoko?“

Jaci zhrozeně zadržela dech. Ale Ryan nepočil tu neomalenou poznámku odpovědí. Jaci předpokládala, že Leroy netuší, co si o něm Ryan myslí, že nemá ani ponětí, jak musí bojovat s touhou praštit ho. Věděla to jen ona, protože jí prsty teď svíral ruku tak silně, že ztrácela cit v dlani.

„No tak, Ryane. Nebudeme chodit kolem horké kaše. Ty mě žádáš o hodně peněz. Já potřebuju víc... jistoty. Takže chci s tebou strávit víc času –“

pak pohlédl znovu na Jaci a cestoval očima po jejím těle nahoru a dolů. Jaci se zachvěla, jako by ji olízla ještěrka. „A samozřejmě taky s tvou krásnou přítelkyní. Taky bych se rád setkal s hlavními hráči z tvé organizace.“ Leroy si přetřel rty kapesníkem. „Moji lidé ti zavolají.“

Leroy šel k výtahům a stiskl tlačítko k jízdě dolů. Když se dveře se zašepotáním otevřely, obrátil se a věnoval jim olejový úsměv.

„Těším se, že vás dva znovu brzy uvidím,“ řekl a zmizel uvnitř luxusního interiéru. Když se dveře zavřely, vytrhla Jaci Ryanovi ruku a všimla si jeho zamračeného výrazu, s nímž sledoval čísla pater sestupujícího výtahu.

„Táhni k čertu!“ procedil mezi zuby a prohrábl si vlasy prsty. „Ten manipulativní kretén!“

Jaci o dva kroky odstoupila a odhrnula si vlasy z očí. „Podívej se, vidět tě zase jednou bylo... no, trochu zvláštní, abych řekla pravdu, ale uvědomuješ si, že tuhle roli nemůžu hrát?“

„Jakou? Že jsi moje přítelkyně?“

„Ano.“

Ryan prkenně přikývl. „Samozřejmě, že nemůžeš být moje přítelkyně. To by nikdy nefungovalo.“

Jeden z důvodů byl ten, že by se jí musel nejdříve zeptat, kdo vlastně, k čertu, je...

Kromě toho Ryan, jak slyšela od Neila, chodil se supermodelkami a herečkami, zpěvačkami i tanečnicemi. Mladší sestra jeho starého kamaráda není ani jedno, není jeho typ, a tak jen pokrčila rameny a snažila se ignorovat vzrůstající podrážděnost. Na druhé straně... soudě podle toho, jak se během jejich líbání chovalo to, co má v kalhotách... možná přece jen jeho typ bude aspoň trochu.

Ryan se na ni chladně podíval. „Jenom se naštval, žeš ho odpálkovala. Na tebe i na své požadavky

během pár dnů zapomene. Řeknu mu, že jsme se pohádali a rozešli.“

Hm. Všechno si to hezky vyřešil! To je dobře.

„On je tvůj známý, takže je to na tobě,“ řekla upjatým hlasem. „Takže... ahoj.“

Ryan si prohrábl vlasy rukou. „To je zajímavé. Co kdybys mu dala deset minut na to, aby odešel? Pak bys mohla použít výtah na druhé straně a vyjít ven východními dveřmi.“

Poučuje ji tady chlap, který si ani nevzpomíná na její jméno. Arogantní mizera! Pýcha ji přiměla změnit názor. „Ach, ale já ještě neodcházím.“ Podívala se k sálu. „Myslím, že se tam vrátím.“

Jaci viděla, že se mu v očích objevilo překvapení. Chtěl se jí zbavit, to jí najednou bylo jasné. Možná proto, že byl v rozpacích z toho, že si nedokáže vybavit, kdo je.

„Bylo... zajímavé tě znovu vidět, Ryane,“ pronesla významně.

Na jeho tváři se objevil zmatený výraz. „Možná bychom si mohli dát kávu a trochu si říct, co se s námi dělo.“

Jaci potřásla hlavou a soucitně se na něj usmála. „Miláčku, vždyť ani nevíš, kdo jsem, tak jaký by to mělo smysl? Sbohem, Ryane.“

„No dobře, odhalila jsi mě. Kdo jsi?“ zeptal se rychle Ryan. „Vím, že tě znám...“

„Však ty na to přijdeš,“ řekla mu Jaci a zaslechla ho zaklít. Nebyla si jistá, jestli si ji bude schopen dát dohromady s dospívající dívenkou, která kdysi dávno visela na každém jeho slovu. Pochybovala o tom. Její maska byla dokonalá a neprostupná. Nebylo na ní ani stopy po té nejisté dívce, kterou bývala... alespoň zvenčí. Kromě toho, byla by legrace vidět, jak se bude tvářit, až si uvědomí, že je Neilova sestra. Žena, kterou, jak ho Neil žádal, měl pomoci navigovat nástrahami New Yorku.

No, je dospělá a nepotřebuje svého bratra ani Ryana ani žádného dalšího hlupáka, aby jí poskytoval takovou službu. Dokáže projít těmi nástrahami sama.

A pokud toho schopna nebude, její bratr a jeho starý kamarád by byli těmi posledními, koho by chtěla mít za svědky svého selhání.

„A co další polibek, abych trochu nakopl paměť?“ zavolal za ní Ryan zrovna v okamžiku, kdy se chystala vejít do plesového sálu.

Obrátila se a naklonila hlavu na stranu. „Počkej, musím si to rozmyslet. Hm... ne.“

Musela ale přiznat sama sobě, že byla ve velkém, velkém pokušení...